

INTERVIU:

— Știți și dumneavoastră că mai există unii care nu primesc în audiență, te amână de azi pe mâine...
— Serios? Eu nu cunosc!

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

A. POCH

urzica

ANUL XIX • Nr. 14 • 31 IULIE 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

VICTOR EFTIMIU

Insemnările unui indiscret

● Sînt mai multe păsări și mai mulți tilhari în oraș decît în codru: acolo n-au ce minca.

● Teme-te de un singur cap — balaurul cu șapte capete nu este primejdios.

● Unde e apa rece, nu ți-e sete.

● Toate călătoriile sînt plictisitoare. Frumoasă este numai amintirea lor.

● Să nu regreți niciodată un cuvînt de spirit pe care nu l-ai plasat: de cele mai multe ori, o glumă bună e o faptă rea.

● Cine umblă după doi iepuri, ceva tot folosește: a învățat cărările pădurii.

● Floarea se leagănă-n lumina soarelui și spune trecătorului: «Nu te-am întrebat dacă sînt sau nu frumoasă!»

● America și praful de pușcă n-au fost inventate spre agrementul Pieilor-Roșii.

● Cine a făcut fapta rea, are gata și răspunsul cel bun.

● «Mai mult ca sigur» înseamnă că nu prea ești sigur.

● Nu mă lingușiți: niciodată laudele voastre nu vor ajunge la înălțimea orgoliului meu.

● Cea dintîi datorie a unui om binecrescut este să nu se ocupe de educația altora.

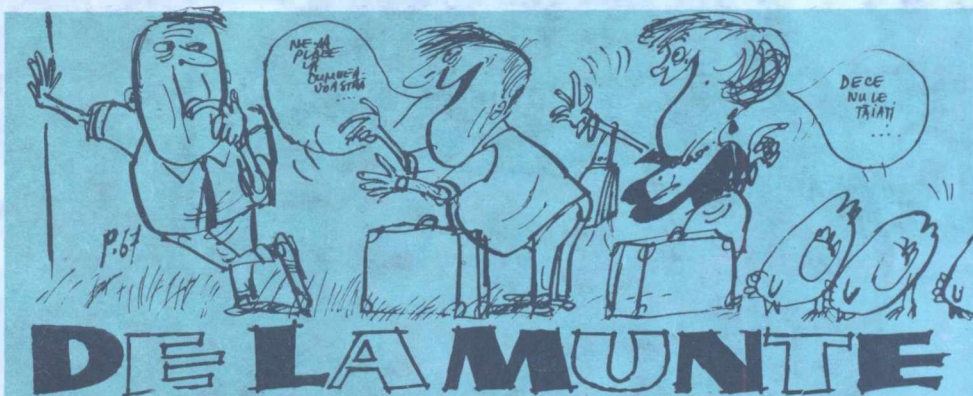
● «Mi-o veni și mie ziua să ies din apa în care mă bălăcesc și să mă înalț repede, zburînd spre soare?» — se întreba un peștișor.

...Nu știa, sărmanul, că semenii lui, care se înălțau așa, erau prinși de o undiță!...

● Numai cine știe, mai vrea să învețe.

● Istoria fără legendă rămîne simplă statistică.

● N-ar fi prea trist să ne tragem din agila maimuță. Dar ne tragem, cu certitudine, din oameni pe care îi călca tramvaiul cu cai.

— EL și EA, cu valize. Locatarul în vîrstă —

EA: Bună ziua!

LOCATARUL: Sărut mina!

EL: Cald la dv., la Constanța!

LOCATARUL: Păi e vară, ce vreți? Dar avem mare și ne răcorim!

EA: Vă rog, ne-ați putea închiria o cameră? Am sunat așa, la întîmplare...

LOCATARUL: Noi nu prea închiriem...

EA: Vă rog, vă rog, nu ne refuzați, ne place casa, aveți și curte... Vă implor...

EL: Sîntem oameni civilizați...

LOCATARUL: Știu eu? Noi...

EA: Vă rugăm, zău.

LOCATARUL: Bine, fie.

EL: O clipă numai. Camera pe care ne-o dați are vedere spre mare?

LOCATARUL: Nu! Cealaltă are.

EL: Și nu ne-o puteți da pe cealaltă?

LOCATARUL: Acolo dorm eu cu soția.

EA: Vai, dar dv., dacă dormiți, tot nu vedeți marea. De ce nu ne-o dați nouă?

LOCATARUL: Dv. nu dormiți?

EL: Dar dv. vedeți marea tot anul.

LOCATARUL: Bine, fie.

EA: Mersi... Dar ce văd, aveți și găini în curte?

LOCATARUL: Opt!

EA: Și nu cotcodăcesc?

LOCATARUL: Ba da!

EA: Ooo, dar or să ne trezească din somn!

EL: De ce nu le tăiați?

LOCATARUL: Toate opt? Imposibil! Dar fiți pe pace, nu sînt gălăgioase...

EA: Numai cele de la Aprozar nu sînt gălăgioase, că le iei gata tăiate!

LOCATARUL: Mai fac și ouă... Știți, pentru copii un ou proaspăt...

EA: Aveți copii?

LOCATARUL: Da! Trei... Dv. nu aveți?

EA: Ooo! Dar ce să fac cu trei copii?

EL: Și ce vîrstă au copiii?

LOCATARUL: Patru, șase și nouă.

EA: Ooo! Mai mari nu aveți?

EL: Și stau acasă copiii?

LOCATARUL: Dar unde să stea?

EL: Nu-i trimiteți la munte, la dea vale, că doar stau tot anul la mare!

LOCATARUL: Ei da, dar abia acum și ei baie, că iarna, știți...

EA: Eu, cînd eram mică, plecam vară la bunica...

LOCATARUL: Păi și ei se duc.

EA: Da? Bravo! Și cu ce tren pleacă?

LOCATARUL: Nu, că bunicii stau în Constanța. Sînt părinții soției...

EL: Păi nu-i loial! De ce nu-i trimiteți stea și la părinții dv.?

C. CAZACU

«DECIZIE»

SADI RUDEANU

LOCATARUL: Nu, că bătrînul stă la noi.
 EA: Cine?
 LOCATARUL: Tatăl meu. În camera din
 ... are 72 de ani!
 EA: Vai! Și e grav?
 LOCATARUL: Ce grav?
 EA: E sănătos?
 LOCATARUL: Slavă domnului! Mai tu-
 te uneori, că a fumat în tinerețe!
 EA: Tușește? Dar e periculos, de ce nu-l
 ernați?
 EL: Dacă ar douăsprezece cu două, 14 zile!
 LOCATARUL: De ce tocmai 14 zile?
 EL: Pentru că... atîta durează tratamentul!
 u! Sau să-l trimiteți la munte.
 LOCATARUL: Nu poate pleca singur.
 EA: Nu singur! Cu copiii! Ei îl îngrijesc
 el îi supraveghează...
 EL: Și le dați și vreo opt găini să aibă la
 am!
 LOCATARUL: Nu, că avem alte socoteli,
 pe urmă copiii nu se pot despărți de Pufi!
 EL: Ce Pufi?
 LOCATARUL: Cîinele! Îl iubesc copiii
 ăbil!
 EL: Păi să-l ia și pe Pufi cu ei! Pleacă copiii,
 fi, bătrînul, și totul o să fie bine.
 EA: Și găinile...
 LOCATARUL: Imposibil zău, copiii nu
 întrerupe lecțiile de vioară.
 EL: Ce vioară?
 LOCATARUL: Vioară! Toată lumea știe
 e o vioară!
 EA: Toți copiii învață vioara? Toți trei?
 LOCATARUL: Nu! Numai doi! Cel
 are, pianul!
 EL: Nu pricep, domnule, de ce toți părinții
 învață copiii pianul sau vioara, cînd de
 tot cel mai potrivit ar fi să-i învețe desenul.
 ia toți lecții de desen!
 LOCATARUL: De ce tocmai desen?
 EL: Pentru că desenul, domnule, n-are
 pe ca un pian și nici nu scriștii ca ovioară!
 ntru că desenul este o artă liniștită, tăcută,
 e nu face gălăgie și poți să ajungi Picasso,
 ă să deranjezi pe nimeni din so:nn! Haide,
 gă, să mergem că noi am venit la odihnă
 la o fabrică de astenie! (își iau valizele și
).
 (Intră rîzînd o tînără în rochie de casă).
 EA: Ai fost grozav, tu!
 EL: Ei nu, că era să ne chinuim tot con-
 diul cu niște vecini ca ăștia!
 EA: Dacă află gazda că i-am gonit doi
 enși se face foc! Dar și tu ce imaginație ai:
 bunic, trei copii, opt găini, un ciine, un
 an și o vioară!
 EL: Nu e nici o imaginație, dragă! Acum o
 mătate de oră, după ce am dat acontul, am
 at că toată echipa asta există! Dar n-am
 ut să-i mai avem și pe ăștia pe cap!
 EA: Dar e groznic! Și ce facem? Cum
 ăpăm?
 EL: Nu putem scăpa decît de găini! Dintre
 ălți nu se poate mînca nimic!

Unul care mănîncă zilele omului...

SURISUL GIOCONDEI

MIRCEA PAVELESCU

Cînd pinza Monalisei nu se uscase încă
 Doi ucenici privind-o, vorbiră diferit:
 — Vezi, zîmbetul acesta din lacrimi a țîșnit,
 Din rana lui Da Vinci, deschisă și adîncă.

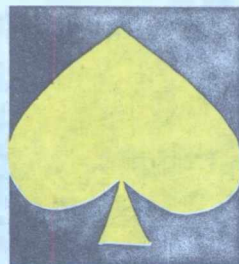
El va dura prin veacuri așa precum o stîncă
 Disprețuiește timpul în magma-i de granit.
 — Femeia blestemată, deloc nu l-a iubit,
 Dovadă că și astăzi din suflet îi mănîncă.

Din cauza acestei negustorese, știi
 Că meșterul e-n chinul iubirii lui tîrziu,
 Sub neagra frămîntare a duhului ei rău?

Cazanele Satanei, cu focul veșnic ard-o!
 — Ba s-o primească domnul în paradisul său,
 Că l-a făcut să plîngă pe messer Leonardo.

CARTE POȘTALĂ

Către Popa Ion, fost «inginer» la întreprinderea «Solventul Timișoara», fost «inginer» la întreprinderea «7 producție» Timișoara, fost «inginer șef adjunct» tot acolo și fost cit p-aci să ajungă tot acolo și inginer șef plin.

Mare pișicher mai sinteți, maestre Popa! Ce i-ați mai imbrodit pe cei de la «Solventul», cum numai dumneavoastră știți! S-au uitat la dv. foarte binevoitori, cind v-ați dus la ei și v-ați prezentat:

— Inginerul Popa.

Ceea ce era 50% adevărat: erați într-adevăr Popa. Și cu asta, i-ați tras pe sfoară clasa I-a, căci pe bază de 50% adevărat, v-au încadrat imediat 100% inginer și încă șef de serviciu, ca să nu spuneți că n-ați pus mina pe niște oameni culanți.

Dar după cîțiva anișori, v-ați săturat de culanții de la «Solventul». V-ați făcut socoteala că ajunge cît i-ați dus cu zăhărelul. A sosit ceasul să-i mai trageți pe sfoară și pe culanții de la întreprinderea 7 Producție. Și, dacă a sosit ceasul, ați sosit și dv. la susnumita întreprindere, v-ați prezentat, și cum v-ați prezentat, v-au și angajat, v-au instalat, v-au lăudat, v-au apreciat, v-au felicitat și v-au... avansat!

Și uite așa, din simplu Popa și atît, ați ajuns gogeamite inginer șef adjunct și la mai mare!

Zic la mai mare, pentru că oamenii culanți de la întreprinderea 7 Producție nu se simțeau bine să fie duși cu zăhărelul de un inginer oarecare,

fie el și inginer șef adjunct. Aveau ambiția să-i ducă de nas cel puțin un inginer șef plin. Și v-au propus pe dv. V-au propus plin.

Și au dat în gol. În bară, nea Popa, în bară. N-a mai ținut jocul de-a uite Popa, nu e Popa, că a apărut necesar jocul de-a uite diploma, nu e diploma. E vorba aici de diploma de inginer care s-a constatat cu acest preț că e măreață, e sublimă, dar... lipsește cu desăvîrșire.

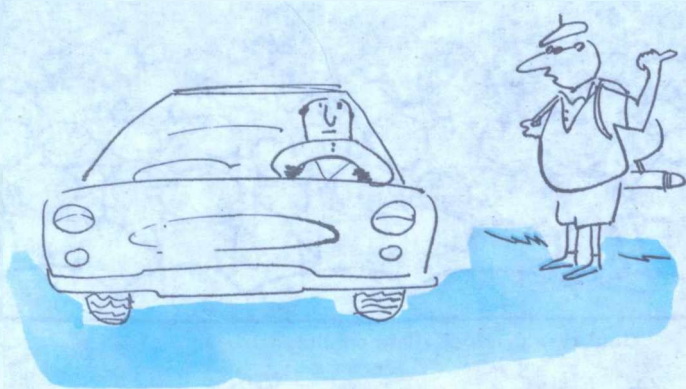
Și așa, nu s-a mai aprobat să fiți inginer șef, intrucît nu dispuneți de diplomă, ci de o biată «copie», care seamănă tot atît de mult cu originalul, cît seamănă un impostor cu un inginer veritabil.

Și uite cum ți-ai dat cu firma-n cap, nea Popa! Te-ai făcut de băcănie în probleme de inginerie! Ai sfcilit-o cu diploma, ai feștelit-o cu copia, te-ai dus pe copcă, măi Ionică, cu originalul. Și, în plus, ai incurcat-o și cu penalul! Ca să nu mai punem la socoteală mișoarele, pe care le-ai încasat vreo zece ani cît ai fost «inginer» și care trebuie restituite. Pentru că-i clar: cineva trebuie să plătească. Și să știi că plătește.

Plătește ca... popa!

«URZIC»

NELL COBAR

FĂRĂ CUVINTE

În valoare de două

de VALENTIN SILVESTRU

Unul dintre cei mai cunoscuți profesori din Buzău — oraș — centru al unui raion în a cărui economie predomină cultura viței de vie — este Constantin Dragomir de la Școala generală nr. 3, o persoană notorie atît în cercurile didactice cît și în cele ale alimentației publice. Aceste două cercuri sînt dealtmin-teri concentrice pentru domnia sa căci, în general, își petrece viața între cancelarie și restaurant.

La școală se achită de obligațiile predării pe baza cunoștințelor dobîndite, dar prin restaurante n-avea cum să se achite pe baza cunoștințelor fiindcă în asemenea cazuri cunoștințele te lasă. Și atunci a pornit-o pe la părinții elevilor, pentru a lansa un împrumut general cu sume variabile și benevole. Nu era o operație pedagogică, ci strict financiară, dezavantajoasă pentru ambele părți contractante: pentru părinți sumele rămîneau nerambursabile, pentru profesor erau oricum insuficiente căci setea sa e fabuloasă iar sectorul lichide al restaurantelor buzoiene e ineputabil.

Într-adevăr, la scurtă vreme, după realizarea primului împrumut, sectorul financiar amator a fost nevoit să lanseze un al doilea împrumut, de astă dată printre proprii dumisale elevi. Părinților le oferise cuvîntul de onoare, școlarii le-a fâgăduit

note de zece. Un zece revenea pe babil cam treizeci de lei, catalog devenind în acest fel registru contabilitate în partidă dublă.

Dar și acest împrumut s-a dovedit a fi fost o operație șubredă. Profesorul a uitat de la ce copii a banii și a rămas foarte nelăm în fața tezelor. Suma încasată fiindu-se la iuțală, s-au ivit datorii. Astfel că după un chef de zburdălnicii, binecunoscutul dagog a amanetat tezele, care-l curcau atît de mult, la Asociația locală a crescătorilor de albine cîtra unui împrumut de lei 50 (cîț zece). Zălogul a fost calculat cam doi lei și cincizeci de lei caietul.

Aici, la acest punct, împrejurarea devine nebuloasă: nu se știe exact cum și pe ce căi a ajuns profesorul Dragomir tocmai la crescătorii albine — care-s la mare depăr-

PRIETENII VULPII

de VICTOR SIVETIDIS

arale

circuma unde s-a desfășurat
ul — și nu a preferat Asociația
cătorilor de porci, care-i era
t mai aproape și unde teza
tru care un copil și-a cheltuit
ar opt zile și nopți de strădanie
loasă ar fi obținut poate un
(chiar și de amanet) mai acătă-
pe urmă, nu se cunoaște exact
torul din stupul harnicilor api-
ori care a primit tezele în garan-
și care hotărîse, probabil, ca în
al nerecuperării sumei împrumu-
să le folosească drept ambalaj
tru faguri.

recînd peste aceste amănunte
lare, direcția școlii a hotărît to-
să aibă o discuție seacă, de prin-
u, cu numitul profesor; de pe
na discuției a rezultat o declara-
(scrisă) tot de principii și tot
ă, prin care cunoscutul degustă-
se angaja să nu mai intre în nici
local cu băuturi alcoolice.

e pare însă că această frumoasă
larație nu poate fi consultată
it în copie, la arhiva școlii. Ori-
ulul, care rămăsese în posesia
larantului, pentru aducere-amin-
a fost, după unele zvonuri, a-
netat contra unei sume derizorii.
m fi curioși să știm cine ar fi
ut să-i dea pe el profesorului,
mult decît face — valoarea
ctă a documentului fiind de două
ale.

Vulpea-și pierduse coada-ntr-o capcană.

Au întreat-o unii amici imediat:

— Ei, cum te simți, cocoană,

Scirtată de podoaba-ți stufoasă?

— Minunat!

Răspunse vulpea bearcă. Ba chiar îmi pare bine

Că nu mai am nevoie s-o tîrî după mine.

Acum nu mai se-agață prin tușișuri,

Nici nu mă mai trădează cînd stau prin ascunzișuri.

Ce să vă spun, această întimplare

S-a dovedit a-mi fi folositoare.

Prieteni care-o priveau în cerc

Gîndeau la avantajul de-a fi berc

Și meditau la marele noroc

Ce-l are totdeauna, vicleanul dobitoc.

Dar într-o zi, cînd străbătea priporul,

Din nou căzu-n capcană, cu piciorul,

Și vulpea-ncet și-l roase cu răbdare,

Eliberindu-se (în trei picioare).

— Acum ce zici și cum te simți,

Cumătro, amputată de proprii tăi dinți?

— Prieteni dragi, mă simt destul de bine:

În primul rînd las urme mai puține

Și-atît de încilcîte și ciudate

Că stau toți vînătorii cu gurile căscate,

Atunci cînd li se-nîmplă să le vadă

Rămase-n lut, în gloduri sau zăpadă,

Și după ce își `scurpă-n sin: «piei drace!»,

Prudenți și-nfricoșați, mă lasă-n pace.

Apoi iubiiții mei, precum se vede

Sînt mult mai apropiată de bipede,

Am numai trei picioare, și n-am coadă,

Nu vi se pare asta o dovadă

Că-n mod firesc

Evoluez spre neamul omenesc?

Din cei ce-o ascultară, fiecare

Simțea că are-n plus două picioare,

Invidiînd cu furie neroadă

Pe vulpea noastră bearcă și schiloadă.

— Dar dacă într-o bună zi, cocoană,

Ai să te prinzi cu capul în capcană,

O întrebă un viezure târcat

Cum crezi c-ai să te simți? Tot minunat?

— În cazul ăsta, indoieli nu-ncap,

Voi fi ca voi, prieteni, fără cap.

Traducere în versuri din limba greacă
de MIRCEA PAVELESCU

— La ce oră spuneai că începe spargerea?

— La 1 fix, dar nu fi prost că nu-i ăsta fri-
giderul!...

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din

«însemnările unui leu»

● Parălele fac lei. Și, leii, paralci.

● Îmi spunea un nepot, căruia nu-i dăduseră încă colții:

— Nu vreau să mănînc un elefant, că-mi cade greu la stomac.

● Leul are un caracter foarte franc.

● Mai bine în bătaia puștii, decît în libertatea cuștii.

● Cînd te vede un vînător, una e să zică: «Leu!» și alta «Aoleu!».

● Puiul de leu se numește leuștean.

● Mă uitam într-o zi la oamenii care veniseră să mă viziteze la grădina zoologică și m-am minunat cît de mare și bine asortată e jungla asta omenească.

● Într-o zi, fiu-meu a mîncat un vînător. ăsta zic și eu pui de leu!

● Degeaba se laudă fabuliștii. Cel mai tare, în fabule, tot eu sînt.

● Una e menajare și alta menajerie.

● — Cînd șoarecele e bolnav, pînă și leii îl mușcă de coadă! — spunea un chițoran.

● Tinere netuns! Ține minte că, leul, nu trăiește numai din coamă.

● — Am un leu și vreau să-l beau. — Se poate! Dar, cei care spun așa, ar bea cîte o junglă pe zi.

● Gura leului, e ca o floare!

● Cea mai mare dorință a mea e să mănînc o carabină cu două țevi și să mă scobesc cu cartușele în colți.

● Unii măgari își inchipuie că dacă rag, au și devenit lei.

● Nu-mi place să privesc la televizor de teamă să nu-mi spună crainicii, tele-leu!

● Pușculița înghite leii.

● Oamenii au învățat de la noi ce e aia «partea leului».

● Cînd e vorba de puii lor, fe-meile noastre sînt ca niște... leoaice.

Pălămidă și Reumatismul

Ca tot omul bintuit de junghiuri reumatice, tovarășul Grigorcea, șeful secției noastre, a plecat la mare să-și cufunde sciatica în nămolul binefăcător al Eforiei.

În locul său a rămas adjunctul secției, tovarășul Pălămidă. La plecare, Grigorcea i-a atras atenția succesorului: «Iubite Pălămidă, nu uita: munca să meargă strună. Activitate, operativitate fără comoditate!» Pălămidă i-a răspuns: «Sănătate!» și șeful a plecat.

Despre Pălămidă trebuie să vă spun că, deși nu suferă de reuma-

prins-o în patru piuneze: «Nu ne țineți de vorbă». De fapt nimeni nu ne ținea de vorbă, dar oricât, paza bună trece primejdia rea.

A cincea zi s-a prezentat un delegat din provincie să încarce un camion cu marfă: «Îl caut pe tovarășul Grigorcea». «Îl găsești la nămol», a răspuns bine dispus Pălămidă și a adăugat: «Până își lichidează reumatismul, mă cauți pe mine», «Mă rog... semnați-mi hirtia asta să pot încărca marfa».

Bună dispoziția care alerga jucăușă pe fața lui Pălămidă dispăru

tism, se mișcă încet. E harnic cînd vrea, descurcăreț cînd are poftă și operativ, dacă are timp. Dar n-are... Chiar de a doua zi, ne-a luat în primire: «Fraților, munca în secție nu trebuie să se resimtă de pe urma lipsei șefului. Să fim ceas de ceas cu lucrările la punct. Amintiți-vă de cuvintele lui Grigorcea: operativitate, comoditate și sănătate!»

E drept că reprofilase puținel lozinca tovarășului Grigorcea, dar acest amănunt nu l-am luat imediat în seamă intrucit susedenie de lucrări urgente așteptau rezolvarea.

Prima zi s-a muncit intens și cu spor. La orele nouă, apoi la zece și cinci, douăsprezece și un sfert și trei fără zece, tovarășul Pălămidă înălțase capul din dosare adresîndu-ne cuvinte mobilizatoare: «Merge, merge? Dați bătaie. Nu vă lăsați». A doua zi la fel. A treia zi a adus de acasă o lozinică și a

ca alungată de un balaur. Si Pălămidă bălmăgi: «Uite ce, tovarășe delegat, șeful nu mi-a lăsat vorbă absolut nimic. Nici prin scris, nici prin viu grai». «Dar am aici toate formele, iată-le. Numărul comenzii, cantitatea, felul mărții... lipsește numai semnătura dumitale». Am intervenit și eu: «Tovarășe Pălămidă, trebuie să semnați. Așa-i forma. Doar n-o să se întoarcă omul cu camionul gol... «Tovarășe, mi-a tăiat-o scurt Pălămidă, te invit să nu-mi răstălmăcești cuvintele. Eu n-am spus să se înapoieze cu camionul gol; am spus că nu semnez. În definitiv omul n-a venit să încarce semnături! Să semneze șefii definitiv. Eu sint aici provizoriu. Cit ține criza de reumatism».

Și n-a semnat. Spre ghinionul delegatului directorul era plecat pe teren. A doua zi a semnat contabilul-șef. Pălămidă aștepta la ușă.

Cum a terminat contabilul ultima literă a semnăturii, a intrat peste el Pălămidă: «Tovarășe contabil-șef, să nu vă închipuiți că fug de răspundere. Nu! A fost o neînțelegere. Credeam că e vorba despre un alt transport și, pînă să mă documentez, ați iscălit dumneavoastră...»

După cîteva zile, o nouă documentare greșită. Trebuia să comandăm de urgență o cantitate de țesături. Era nevoie și de parafa lui Pălămidă! A luat tocul în mîna tremurîndă, l-a coborît cu băgare de seamă în călimară, de parcă l-ar fi muiat în suc de viperă, l-a scos și a rămas cu el în aer. Și subit, prinse a urla: «Dar cît durează domnule un tratament cu nămol? Un deceniu? Un secol? Un mileniu?... Ia uite! Unul se zbenguie în mare, și altul să răspundă! Ei bine, stimabile, nu! Poftim! Sufăr și eu de sciatică! Nu mai pot ține tocul în mîna. Am junghiuri la semnătură! Să iscălească cine are lumbago! Eu sint sănătos, și nu vreau să mă doară capul! Clar? În definitiv chiar Grigorcea a lăsat vorbă: activitate și sănătate! Activitate este? Este! Sănătate este? Este!... Sarcinile deci au fost îndeplinite!»

După ce s-a potolit intrucitva, am încercat să-l readucem pe linia de plutire: «Tovarășe Pălămidă, să

judecăm logic». «...Logic... «Fără nervi»... «Fără»... «În prezent dumneata ești șeful secției». «În prezent». «Și avem nevoie urgentă de țesăturile în chestiune». «Țesăturile. Da, avem nevoie»... «Atunci semnează! A semnat și Stamate și Pande». «Semnez! Ce? Mi-e frică? Nu mi-e teamă!... Unde-i tocul? Adu... dar în definitiv ce mare grabă, cu țesăturile? Nu, tovarășe! Să mai chibzuim. Acum e vară! Plajă! Caniculă! Chiloți de baie! Slipuri! Asta se cere acum! Cui îi trebuie țesături? Cine se îmbracă în stofă, acum? Toată tara e la ștrand, și noi să aruncăm banii pe stofe?... Nu observi? Toată lumea poartă maiouri și nămol, iar noi să semnăm! Noi! Adică eu! Grigorcea să huzurească în reumatisme și pe mine să mă îmbrace în iscălituri! Nu semnez! Auzi dumneata! Stofe pe topenia asta! Să semneze cui i-e frig! Să iscălească Grigorcea! Că el e reumatic! Are nevoie de căldură! De feșe de lînă! De prișnițe de merinos». «A semnat și contabilul-șef!» «Și ce mă încălzește? Nu-i nici un argument. Eu am șase cumnați contabil-șefi, și doi sint sub anchetă, unul a dat în astenie depresivă și scrie toată ziua rime de dragoste: «vis etern» — «control intern», «cer senin, lună oftat» — «apărare avocat», «jar, iubiri, văpaie — iar bilanțul Nae!»... Și ceilalți trei contabili așteaptă! «Ai dumneata, tovarășe Pălămidă, șase cumnați în asemenea hal?» «Deocamdată n-am, dar nu-i exclus. Clar? Eu nu fug de răspundere, dar nici să mă bag în gura ei!»

În acea clipă ușa se deschise, și curiera puse pe birou corespondența zilei. În vraf de scrisori, o ilustrată. De la Grigorcea. «Salutări de la Eforie». Semnat Grigorcea.

«Îi convine! — izbucni Pălămidă. Pe ilustrate semnez și eu!»

Și a intrat în concediu de boală...

ȘTEFAN TITA

Un fulger răstignit

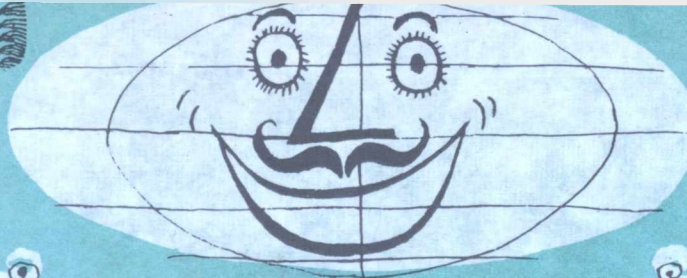
Se întimplă uneori
Să te cuprindă fiori:
Simți cum lucrurile trăiesc în tine
Cu drame mari ori minuscule,
Trăiești zvicnirea fiecărei molecule
În lupta ei universală spre mai bine...
Așa, de pildă, într-o zi
Mă pomenii
Fără motive
Subiective
Ori obiective
Că sint o rocă de mîhnire...
N-aveam nici deziluzii în iubire
Și nici la slujbă nimeni nu mă criticase
Ba, dimpotrivă,
Aveam o perspectivă
Din cele mai frumoase...
Și totuși,
În sufler se ofileau lumini de lotuși...
Da, îi simțeam tristeții grea povara,

Eram atît de trist ca o căciulă vara...

Ah, năzuiam
Să mă înalț
Spre cerul cu albastru smălț
Și nu puteam...
Vroiam să mă ridic în spre tării

Ca zborul unei ciocirlii
Dar nu puteam să zbor
Să mă înalț, să mă cobor,
Să mă opresc
Unde dolesc...

Simțeam că sint în aer undeva încremenit
De parcă aș fi fost un fulger răstignit...
Ce se-ntimpla cu mine?
De ce-mi curgea atît amar în vine?
Ca-ntr-o poveste fantastică de Swift
Trăia în mine drama unui lift,
Aflat precum o neclintită straje
De luni și luni între etaje....

M. G. SEMENOV (U.R.S.S.)

CUM M-AM LECUIT IREVOCABIL DE PREMIERE

La premieră alergi cel mai bucuros în următoarele situații excepționale:

- a) dacă te-ai învîrtit de un bilet gratuit de la autorul piesei, sau de la direcțiune (eventual strapontină sau scaun suplimentar lateral);
- b) dacă ai posibilitatea să sfidezi aglomerația de la garderobă, pentru că ai aranjat să-ți lași paltonul în biroul administratorului;
- c) dacă te temi să nu pierzi renumele de om monden știut fiind că adevăratul monden este nelipsit de la premiere.

Fără să mai pun în cumpănă aceste îmbietoare situații, m-am legat să nu mai calc pragul teatrelor cît or fi premiere pe lume. Ieri a fost ultima oară. Și cu asta, basta. Adios, premiere. Le-am pus capac!

Am avut locuri bune. Rîndul patru, pe mijloc. Necazul a început la un sfert de ceas după începerea spectacolului, cînd pe scenă apărură un grup de tineri. În fruntea grupului, era unul cu ghitară. Mi-a străfulgerat deodată în minte că mai văzusem încă două piese ale aceluiași autor, unde același interpret apărea cu aceeași ghitară în fruntea aceluiași grup cu aceeași tineri.

M-am aplecat să-i spun nevesti-mi, dar dînsa, ghicindu-mi intenția îmi astupă gura cu palma, șoptind în taină:

— Bagă de seamă ce vorbești: soția autorului se află în spatele nostru.

Am tăcut. Deodată, cineva de pe scenă rosti o glumă răsuflată, pe care o știu de la părinții mei și pe care o cunosc toți cetățenii orașului, de la vîrsta școlară în sus. Nevastă-mea izbucni în nesfîrșite hohote de rîs. Aceleași hohote izbucniră din direcția citorva fotolii din primul rînd.

— Tu de ce nu rizi? — se strîmbă soția la mine. Bagă de seamă că tipul din stînga ta e nepotul de soră al autorului.

Spectacolul era monoton, subiectul tras de păr, dialogul plicticos, iar actorii improvizau. I-am trimis nevesti-mi un bilețel, cu următorul text: «în pauză, o ștergem acasă!»

— Ai înnebunit? — îmi șopti dînsa — Ia privește sus!

Am privit în sus. Chiar deasupra noastră, într-o lojă, ședea însuși autorul piesei, supraveghînd atent sala.

«Înconjurat din toate părțile!» — gîndii eu și deodată mă pomenii șoptind masinal:

— Splendid!

În semn de mulțumire, nevastă-mea mi-a mîngîiat mina.

Am privit în jur și am băgat de seamă că și alți spectatori aveau mutra mea acră. Privirea lor dormita, în timp ce buzele lor şușoteau din cînd în cînd:

— Splendid!

— Minunat!

— Adorabil!

La sfîrșitul actului I, am împins-o pe nevastă-mea spre bufet. Măcar acolo să-i spun părerea mea.

— Bagă de seamă! — m-a făcut ea atent. La bufet lucrează soacra autorului.

Cînd s-a terminat spectacolul, am sărit cu toții în picioare și am început să strigăm:

— Bravo! Bra-vo!

— Au-to-rul!

Autorul apărură pe scenă, felicitîndu-și călduros principalii interpreți. Pe urmă s-a apropiat de rampă, începînd să aplaude și el. El aplauda, noi aplaudam. Cu toții, față în față, ne aplaudam unii pe alții. El nu se lăsa deloc. Și nici noi. Autorul nu se îndura să plece. Nici noi. Fiecare avea intuiția că acum este văzut mai bine ca oricînd și că nimic nu iese mai teribil în evidență decît un spectator care părăsește cel dintîi sala.

În sfîrșit, cortina coborî definitiv și marea încercare la care au fost supuși amatorii de premieră a luat sfîrșit.

Tîrziu de tot, acasă, mi-am dat seama că traumatismul moral pe care-l capătă spectatorul de la premieră este atît de adînc, incît nu-și revine decît treptat.

Chiar a doua zi, cînd fetița mea, venind de la școală, mi-a arătat carnetul de note în care figurau trei de «doi», sistemul meu nervos avu o reacție destul de stranie. Am rostit automat:

— Splendid!

Ceva mai tîrziu, sosi și fiu-meu, aducîndu-mi la cunoștință că a traversat strada nereglementar și că pentru aceasta miine voi primi o somație de amendă. I-am răspuns:

— Minunat! Adorabil!

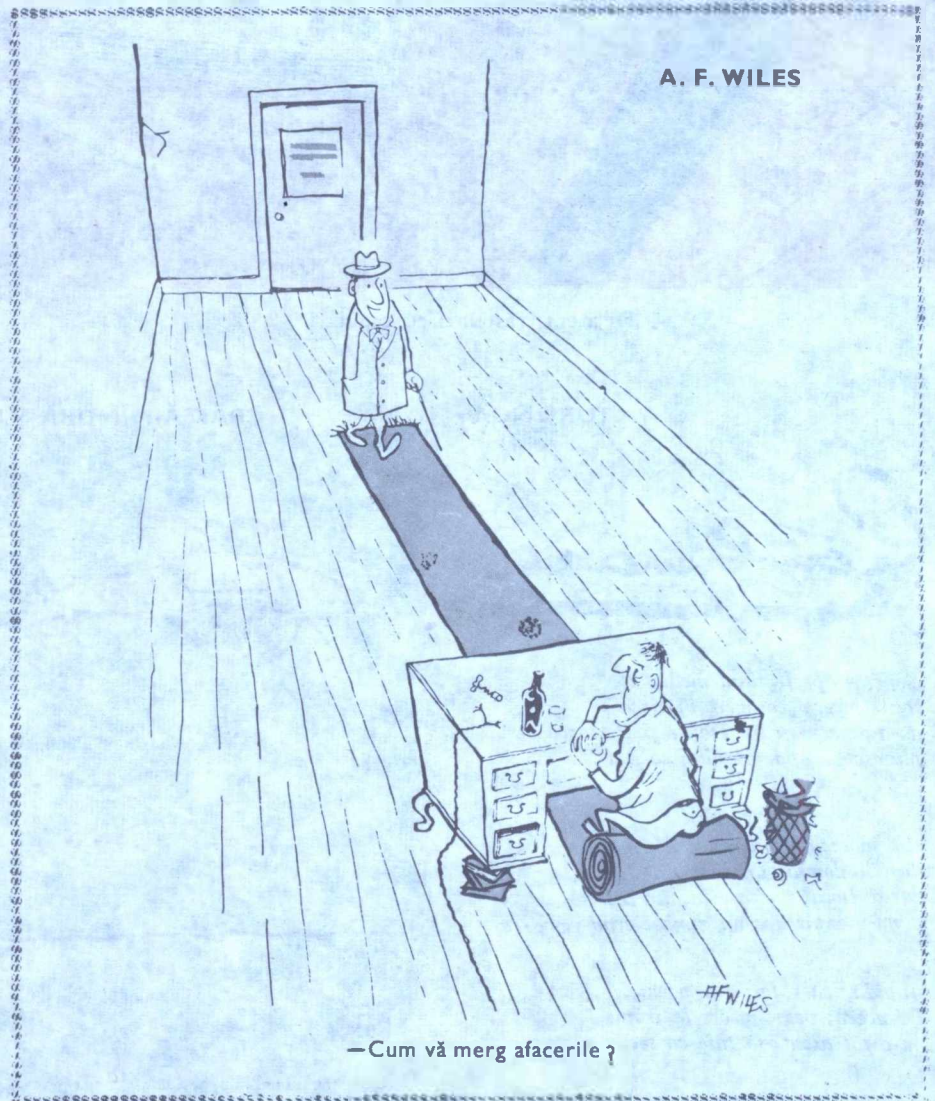
Cînd, în sfîrșit, nevastă-mea, uluită de ce se petrece cu mine, a scăpat din mină cea mai frumoasă vază de cristal din casă, am început să strig:

— Bra-vo! Bra-vo!

Cred că în curînd voi reintra în normal. Dar în ce privește premierele, înțelegeți și dv. că m-am lecuit definitiv.

În românește de VICTOR PIȚIGOI

MARI CARICATURISTI AI LUMII

A. F. WILES

—Cum vă merg afacerile?

— Fii atent, răspunzi cu capul...!

A. CIURUNGA

Război

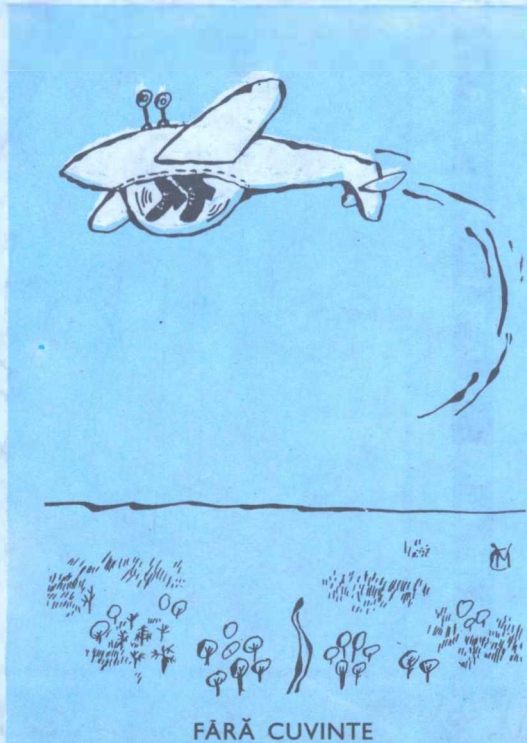
Sonet — perfecțiuni medievale
sosite-n era cosmică în arca
de-argint, cu care Dante și Petrarca
plutesc pe apa timpului la vale....

Am încercat să-nchin și eu, măcar ca
ilustrii domni, un imn făpturii tale,
dar ai fugit, iubita mea, din cale
și mi-ai zvrilit c-un zimbet crud remarca

stupidă, că-s fosilă-n poezie.
De-aceea, vezi, întors la ironie,
mi-o tot ascut, să taie ca securea :

ritmind stăruitoare-mi demersuri,
te cînt solemn în treisprezece versuri
și-n ultimul mă-ntorc și zic : aiurea!

CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

FĂRĂ CUVINTE

Invers vînăto- rească

Leul, regele stăpîn
Peste țări de dobitoace,
Zice într-o zi mulțimii :
— Toate-n lume au soroace!
Pînă cînd vom tolera
Prin coclauri și-n păduri
Fel de fel de secături?
Sîntem animale drepte,
Răgetul la noi e sfînt
Din păcate mai sînt însă
Vînătorii pe pămînt.
Prin tot felul de iscoade
De știu viața pe de rost,
Zi și noapte, dragi prieteni,
Ușurința lor mă roade.
După ce colindă cîmpul
Și pădurea-n patru zări
Se opresc și lingă focuri
Spun tot felul de măscări :
C-au văzut un leu de-o șchioapă,
Și un iepure juncan,
C-au vînat un ris în apă
Și un lup într-un tufan.
Că odată, într-o vară,
Plecînd după porci mistreți,
Au pus juică într-o groapă
Și-au găsit toți porcii beți...
Ei și cite și mai cite.
Nu mai merge, e destul!
Eu de minciñoșii ăștia
Pînă-n gheară sînt sătul.
— Ursule! — Aici, stăpîne!
— Să iei codru-n lung și-n lat,
Și să-mi prinzi un vînător!
Adu-l viu, nevătămat!
Și-a plecat ursu-n pădure.
Peste-o vreme, gîfîind,
A adus un om în spate.
— Am putut abia să-l prind,
M-am lungit în drum, mărîte,
De la vulpe-o știu, spun drept,
Cînd a vrut să mă ridice
L-am zdrobit puțin la piept.
— Și-a murit? răcnește leul
De credeai că trage tunul.
— El pretinde că e viu,
Dar mai poți să crezi vreunul?!

ION STOICA

Sînt împotriva sofilor ursuzi
Ce nu zîmbesc decît la onomastici
La masă-n general, citesc moșluzi
Și în discuții-s totdeauna drastici.

Cu flori nu-i vezi — așa precum se cere—
Un gest mai tandru? Doar din an în an
(Cu toate că în lunile de miere
Erau exuberanți ca Don Juan).

Cînd intră-n casă nu ne mai sărută,
Abia șoptesc un «bună ziua» scurt
Iar seara-n doi — cu gravitate mută
Iau somnifere și înghit iaurt.

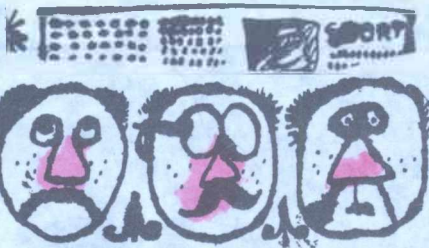
Nu mai șoptesc nici versuri din Prévert
(Explică-n schimb la ce e bun nămolul)
Duminică-s la meci, cu ochii-n cer
În timp ce noi marcăm acasă... golul.

Să fi uitat în scurta căsnicie
Că au alături, totuși, o femeie?
Posibilă-i și-această amnezie
Cu care viața-n doi, ades, se-ncheie.

Noroc că amnezia nu-i totală:
Sînt clipe-n care-și amintesc de noi
Cu claritate net emoțională —
Cînd dau de-un nastur lipsă. Iar la doi
Ne fac și declarații, ne răsfață.

Morala? E cusută, cred, cu ață....

RODICA TOTT

GLUME

- Doi domni stau de vorbă:
— Unde ți-ai petrecut vacanța?
— La Baden-Baden.
— Înțelesesem de la început, nu sînt surd.

- O doamnă, deschizînd ușa unui lucrător care venise să repare un televizor:
— E adevărat, mai locuiau aici cînd v-au telefonat.

- Un om politic american, către un jurnalist:
— Curios, în ultimul duminicel articol, nici un cuvînt despre ultima mea declarație confidențială!

- Într-un restaurant, la New York, un client face următoarea remarcă:

Să strici această delicioasă bucătărie franțuzească cu prețuri americane care-ți taie pofta de mâncare!

- O doamnă cu pretenții de cunoșcătoare în pictură, vizita atelierul lui Matisse. După ce examinează îndelung pinza de pe șevalet, spuse:
— Brațul acestei fete e prea lung.
— Nu este o fată, e un tablou, răspunse pictorul.

- Un octogenar voinic, destăinuiește secretul longevității sale:

— O datorez automobiliștilor. Fac tot ce pot pentru a le ieși din cale!

DRAGII DE EI

- Curînd după ce văzuse filmul «Cenușăreasa», Mary, 7 ani, vroia să știe dacă eu cunoșteam basmul. Prudent, i-am spus:

— Știu cum se termină.
— Cum?

— Cenușăreasa și prințul au trăit fericiți pînă la sfîrșitul victii.
— N-ai ghicit! Spuse triumfătoare fetița. S-au căsătorit.

- O fetiță de 8 ani smîngălea pagină după pagină. Tatăl ei o întrebă:

— Ce scrii acolo?
— Un aspect asupra Universului.
— Numai atît? Dar e o operă colosală!

— Nu tocmai! Sîntem trei în clasă care se ocupă de problema asta.

- Profesorul întrebă elevul dacă i s-a întîmplat vreodată să-și asculte vocea conștiinței:

— Pe ce undă? răspunse elevul.

- O stewardesă, păstrîndu-și zîmbetul profesional, către un mic pasager de 8 ani, care nu-și găsea astîmpăr:

— Te trimit să te joci afară!

Copilul se liniști ca prin minune.

Traduceri de S. Ch.

M. GROSU

La cooperativa meșteșugărească din Tg. Mureș, repararea aparatelor de fotografiat a fost încredințată unui specialist în depanări auto.

La școala profesională de mecanici agricoli din Huși a fost instituit un «fond de stricăciuni» în care scop s-au reținut ilegal, fiecărui elev, cite 25 lei.

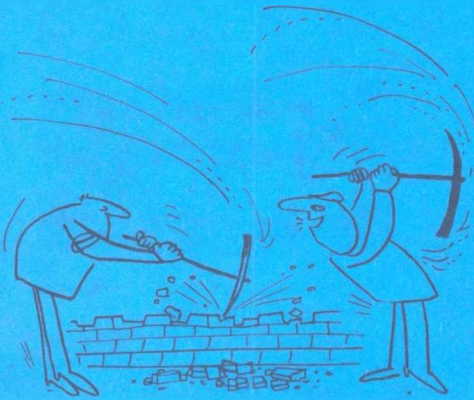
La Ploiești, în imobilul de pe str. Romană nr. 3, au fost investiți 30 000 lei pentru amenajarea unui centru de reparare a obiectelor sanitare, după care a fost demolat.

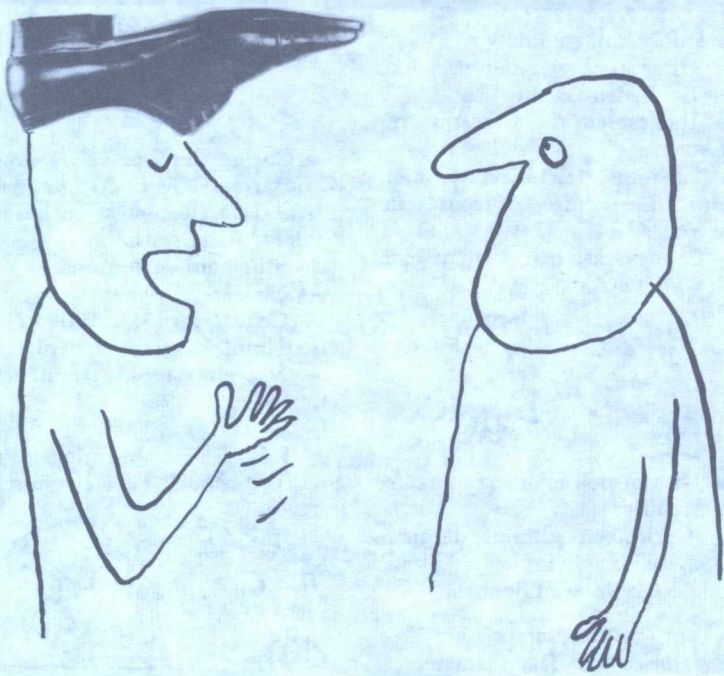
— Nu merge...
— Păiii... N-are benzină!

— Tovarăși, trebuie să ne reparăm greșeala: să instituim un «fond de reparații»!...

— Să știi că aici au fost băgați 30 000 lei!

—Știi, de când mi-am luat pantofi noi, toată lumea zice că-s nebun!...

V. D. POPA

De este...

...GRĂDINA CIȘMIGIU?

Un medic: Sanatoriul suferinziilor de inimă... albastră.

O florăreasă: Florărie cu plata prin proces-verbal.

Un licean: Bănci fără teze.

Un pictor: Natură... vie.

Un fotbalist: Terenul «întilnirilor» în nocturnă.

Un preșcolar: Grădina dinaintea grădiniței de copii.

Un bolnav de ficat: Călimăneștii fără O.N.T.

...TRAMVAIUL?

Un actor: Teatrul replicilor fără piesă.

Un slujbaş: Locul unde avansezi fără schimbare de salariu.

Un istoric: Arena gladiatorilor moderni.

Un taxator: Mijloc de a lua pe toți la bani mărunți.

O bătrână: Școala cavalerismului.

Un ospătar: Vinee... ca și mine.

...CINEMATOGRAFUI?

Un tâmplar: Scaune cu scîrt.

O pereche de îndrăgostiți: Întu-neric sonor.

Un fotograf: Imagini cu și fără imaginație.

Un spectator: Televizor de Stat.

Un chefliu: O halbă pierdută.

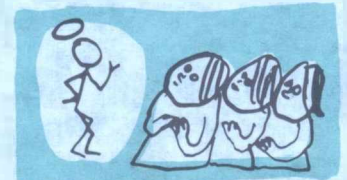
Un frizer: Bărbi, dom'le!

Un literat: Prilej de a face din-tr-un regizor scriitor.

...TELEVIZORUL?

O tinără: «Sfîntul».
Un amator de fotbal: Școala ne-vestelor.

Un abonat: Cinematograf cu de-fecțiuni tehnice.

O gazdă: Masă pe nepusă masă.

Un preșcolar: Moș Ene ultra-modern.

Un chefliu: Sticlă cu alb negru, dar nu «Puterea ursului».

...LIFTUL?

Un îngîmfat: Mecanism care te înalță.

Un alpinist: Alpinism cu cablu.

Un chimist: Mercurul blocurilor.

Un locatar: Scară cu buton.

ISTORIE DE LUNG METRAJ

În toate magazinele de textile din țară se folosesc pentru buna și cinstita servire a clienților binecunoscuții metri de lemn, care nu au nici o vină pentru faptul că uneori ne trezim acasă cu un centimetru doi în minus la cei trei metri de stofă cumpărați. Fără acești metri de lemn, achiziționarea de textile ar fi mult mai dificilă. Și cum mulți dintre ei s-au cam rupt, că doar nu-s de fier (sînt de lemn) O.C.L.-urile, printre care și O.C.L. Textila 2 din Capitală, au făcut o comandă de metri la IPROFIL-Măgura Codlei, care fabrică acest produs. Dar respectiva Măgură a răspuns că nu mai fabrică. S-a încercat la o cooperativă din Cluj, dar acolo se fabrică numai metri pentru tâmplari. S-a încercat la Iași, la Sighișoara, dar s-a constatat că la ora actuală nicăieri în țară nu se fabrică acest produs. Deci, mai e puțin pînă se rup și metrii care au mai rămas și o să începem să măsurăm cu cotul, cu sfoara, cu palma, sau cu ce-o inventa fiecare. Intri la «Romarta» și ceri cinci coți de stofă englezească și vreo șase palme de poplin pentru o cămașă.

Nu spun acum să începem să fabricăm ceasuri electronice ca ăla de nu știu unde, care o să aibă o întîrziere de o secundă peste 3000 de ani. Uite, treaba asta nu ne doare chiar atît de tare.

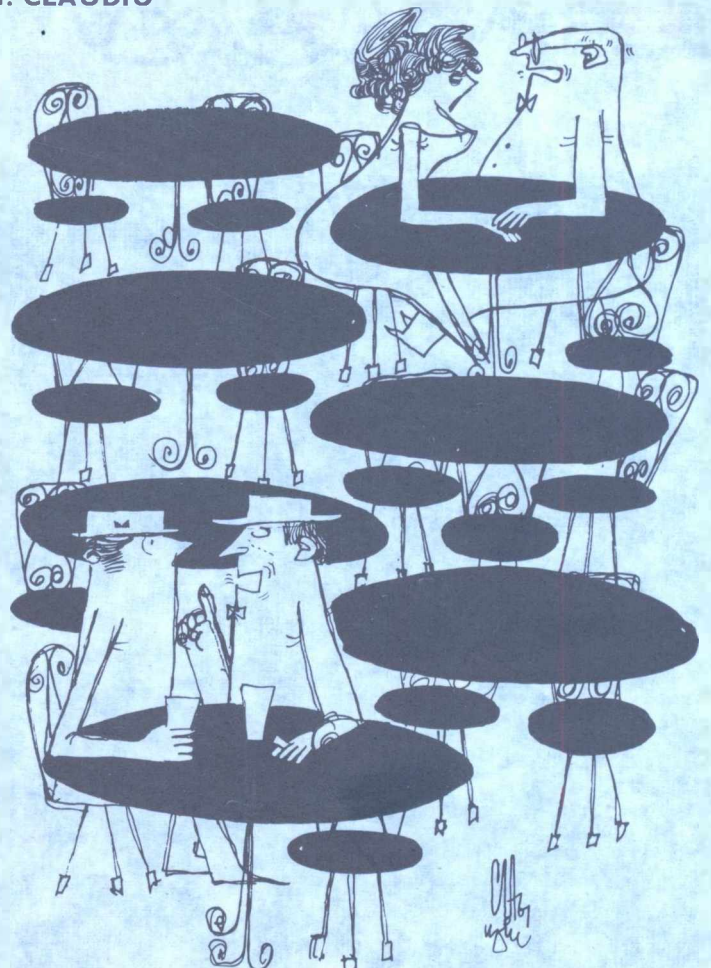
Dar un metru, domnule, care nu-i decît o bucată de lemn... de un metru?

Parcă-i aud pe cei în cauză ce-o să ne răspundă cînd i-om ruga să ia măsuri:

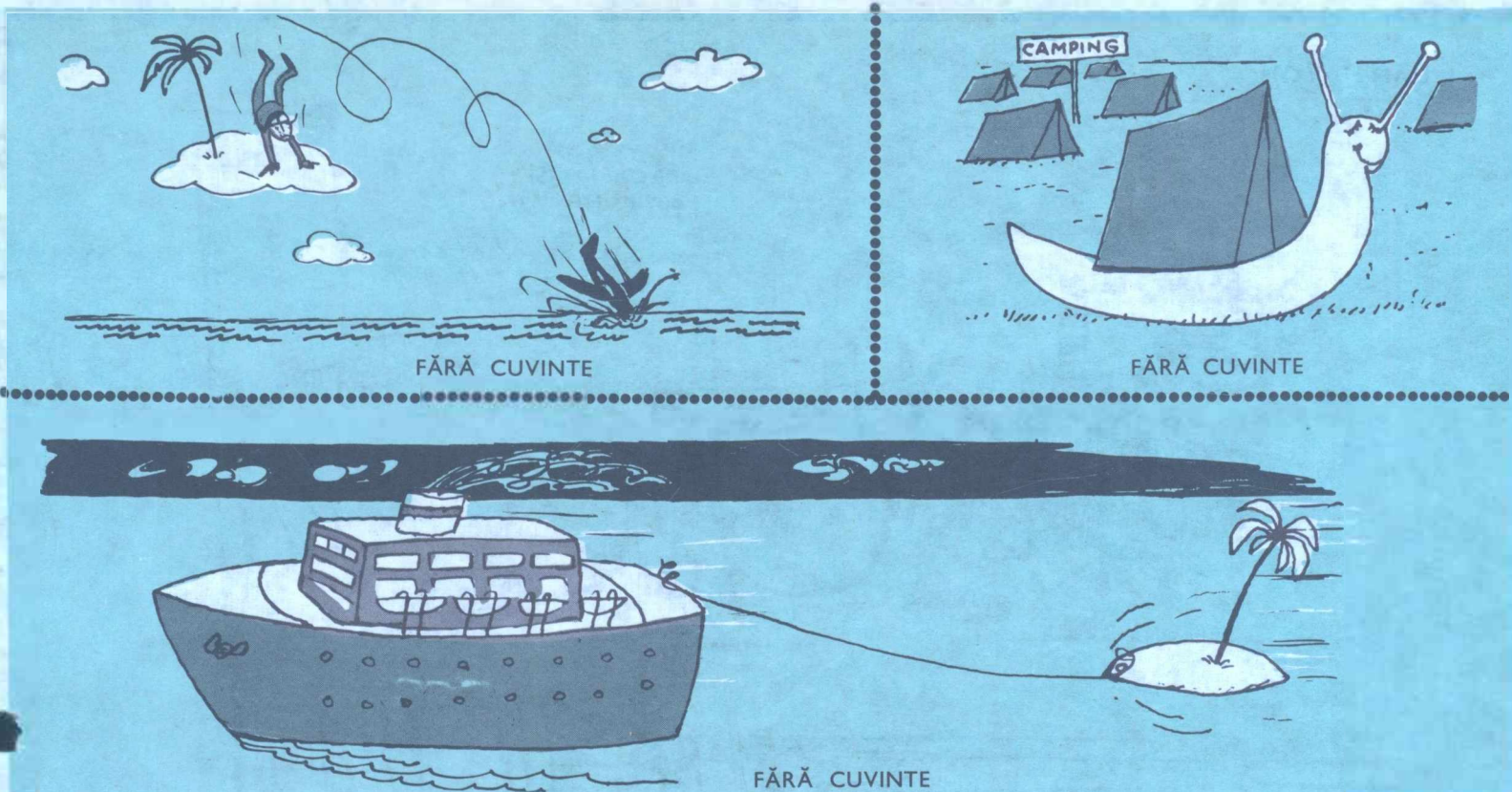
— Păi cu ce?

N. CLAUDIU

— Fii atent! Șefu' nici nu știe că-i nevastă-mea!!!

MICRO-FOILETOANE RIMATE

Trustul de panificație Galați nu respectă rețetele de fabricație, ceea ce influențează calitatea produselor.

*Cînd rețetarul oficial
În socotesc ceva minor,
Cu calitatea, natural,
E vai de cozonacul lor.*

Fabrica de hîrtie din Petrești-Sebeș înregistrează depășiri de consumuri.

*Dacă-i cerți în termeni tari
De consumurile mari,
Ei afirmă cu tărie:
— Nu, că sînt doar pe hîrtie!*

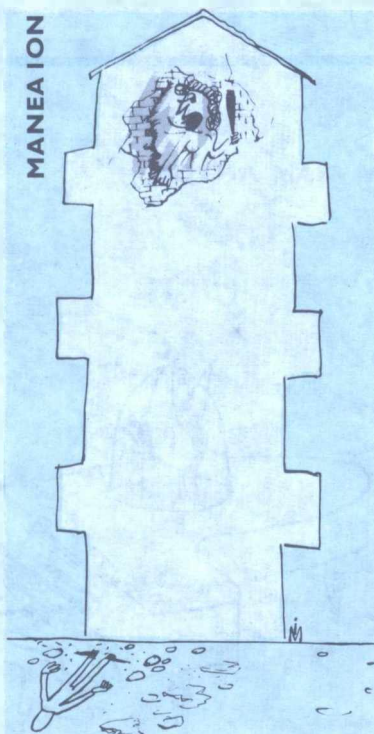
Activitatea Casei raionale de cultură din Moldova Nouă este în totală eclipsă.

*Am admirat toți împreună
Pe cer eclipsele de lună.
Aici, în schimb, măi oameni buni,
Eclipsea e de luni și luni.*

La unitatea «Carbonit» din Sinaia, unii muncitori, în frunte cu șeful de echipă I. Terecoasa, dorm în schimbul de noapte.

*Sinaia, unde stai în tihnă,
Privind la brazii din poieni,
A devenit loc de odihnă
Și pentru unii sinăieni.*

Întreprinderea de Gospodărie rațională Timișoara a întrerupt repa-

— Să nu crezi că scapi numai cu atît!

rarea unei clădiri din Jimbolia, lăsînd grămezi de moloz și cărămizi.

*Ei, în loc să întrețină
Ale statului clădiri,
Cum spunea o gospodină,
Întrețin nemulțumiri.*

Sfatul popular Anina și Consiliul local al sindicatelor Reșița se invită reciproc să repare clubul minerilor din cartierul Brădet.

*În hohot rid cei din Anina
Aflînd că-n clubul cu pricina
Pentru curente reparații
Se intră doar cu invitații.*

GH. ZANEA

Aluzii

*E grozav în facultate — poate nici n-aveți habar:
Meciuri, filme sau șuete; un coniac la «café-bar»,
Twist sau agonii în ritmuri cînd sînt orele tîrzii,
«Seminarii» terminate uneori în «Zori de zi»!*

*Iată-l: cu reviste, studii, cărți, caiete puse-n față,
Un student în parc pe-o bancă parcă doarme, parcă-nvață.
Pe alee trece suplă Ea, de zgardă c-un cățel.
O privește cu regrete și-ntristat oștează El:*

*«Tare-i crudă sesiunea; de-aș putea măcar să scap
Doar cu două-trei restanțe!» Și se scarpină în cap.
O femeie cu semințe vede că-l cuprinde somnul
Și-l trezește cu aluzii: «De doivleac avem, la domnul».*

FLORICA BAȚU

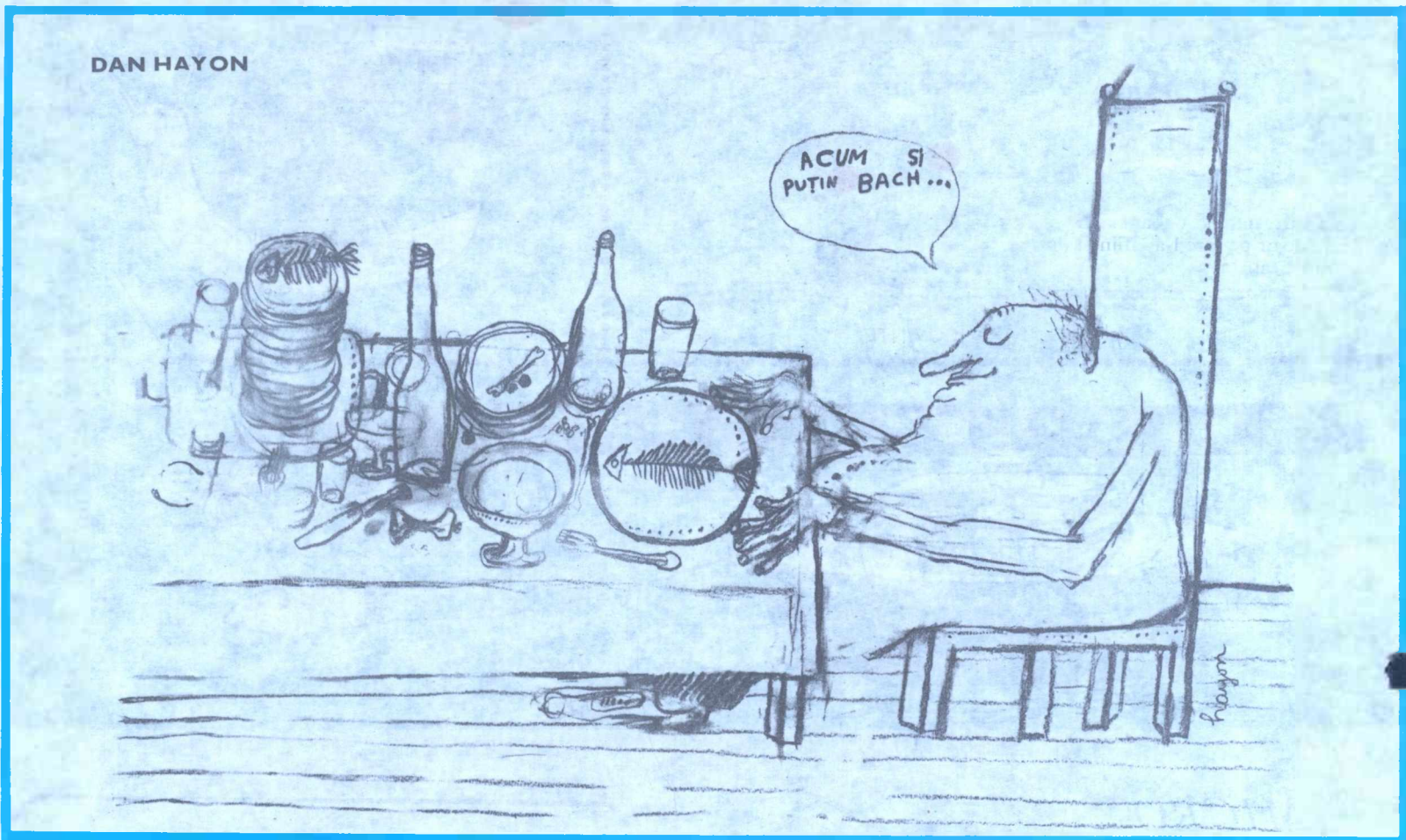
ANGAJAMENT... DEPĂȘIT

AL. CLENCIU

— Iar ai băut. Parcă îți luaseși angajamentul că faci o cotitură!

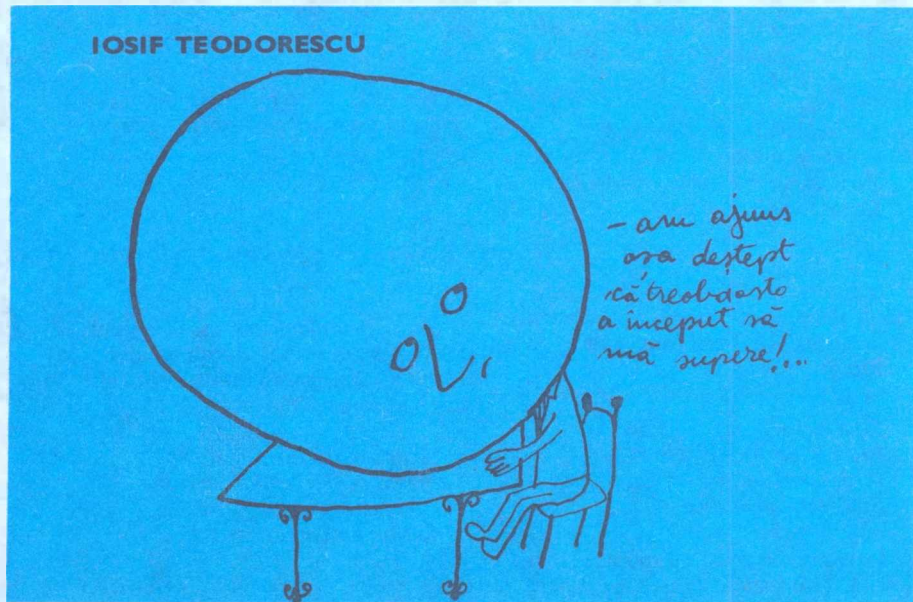
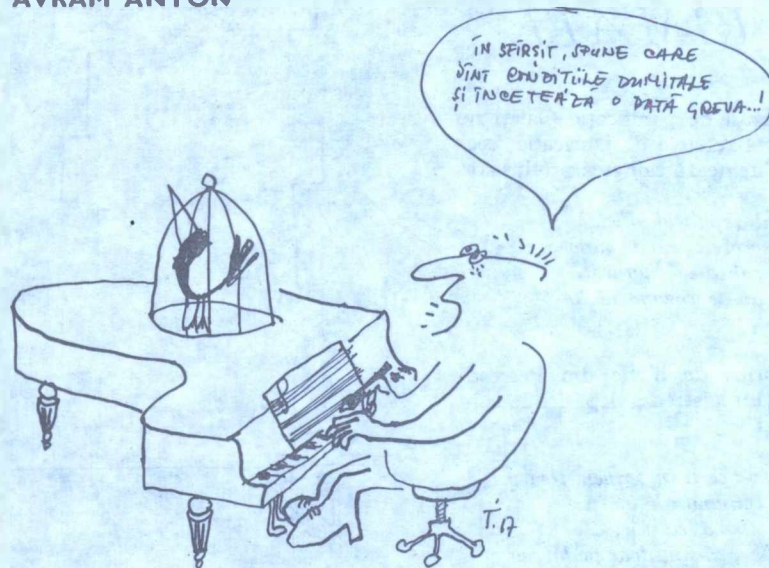
— Și ce, mai multe strică?

ENTUZIASM NESTĂVILIT

Nu am dori să treacă neobservată realizarea care a fost obținută la «Industria Bumbacului» din Capitală unde, de curind, s-a încheiat cu succes montarea unui utilaj necesar îmbunătățirii producției. Desigur, bucuria noastră a fost mare la aflarea acestei vești și bineînțeles că și mai mare a fost bucuria tovarășilor din conducerea întreprinderii care în fond poartă răspunderea pentru tot ce se montează și se demontează în sus citata fabrică. Dovedindu-și atașamentul față de realizările întreprinderii, tovarășii din conducerea ei, spre deosebire de ceilalți care s-au bucurat mai domol, n-au rezistat, și fiind pesemne mai expansivi, a țîșnit din ei entuziasmul și au țîșnit și ei pînă la Snagov. Este vorba de tovarășul director Tufă, de inginerul-șef Cristea și de șeful serviciului producție, care n-au mai avut răbdare să se sărbătorească fericitul eveniment după-amiaza sau duminica, ci, plini de entuziasm, au pornit la orele 10 dimineața spre Snagov, unde a avut loc o agapă fulger inopinată și deci cu atât mai reușită. Pentru a nu avea remușcări în legătură cu ora petrecerii, simpaticii noștri tovarăși au luat cu ei și pe tehnicianul care se ocupă în întreprindere cu... organizarea științifică a producției.

Urăm tovarășilor noștri și pe viitor noi succese în producție și noi chefuri... în afara ei.

Nimeni nu contestă că tirul este un sport nobil. Un ochi care localizează cu precizie ținta, un deget care apasă ferm pe trăgaci și un proiectil care se înfige exact în centrul celor trei cercuri concentrice au stîrnit aplauze cu prilejul a nenumărate competiții internaționale.

Iată dar că inițiativa luată de dl. Malcolm Avery, primarul orașului Bulawayo din Rhodesia, nu are nimic conștientabil într-însa. Poligonul de tir pe care l-a înființat de curind d-sa putea fi atribuit unei legitime năzuințe — aceea de a face din concetățenii săi niște Wilhelm Tell ai armelor de foc. După publicitatea care a precedat inaugurarea poligonului, ai fi jurat chiar că, în cercurile marilor ochitori de pe glob, s-a dat alarma față de noii rivali: păzea, că vin bulawayenii!

S-a constatat însă ulterior că dl. Avery nu are ambiții sportive. Poligonul nu a fost pus la dispoziția tinerilor, ci a oamenilor de vîrstă mijlocie și chiar a bătrînilor. Lăudabilă în principiu și această măsură, de ce ar fi sportul în general — și tirul în special — apanajul exclusiv al celor cu ani puțini? Numai că primarul a limitat accesul terenului la o categorie și mai restrînsă, conform unor criterii, care la prima vedere au părut cam bizare. Căci frecventatorii lui musai trebuiau să aibă: 1) venituri mari, 2) piele albă și 3) salariați negri.

Punctele 1 și 2 sînt mai lesne de înțeles: într-un stat colonialist și rasist ca Rhodesia, cine mai merită să se bucure de binefacerea sportului, în afară de albi cu parale? Condiția a treia a trezit însă cele mai multe nedumesc-

rii. Ele au dăinuit pînă ce poligonul a început să funcționeze.

O pancartă imensă îi întîmpina încă de la intrare pe privilegiații admiși să-și exerseze acolo ochiul și mîna: «Nu uitați că trăiți în Africa». Era o precizare geografică în aparență ciudată (ce-ați spune dacă, la poligonul de la Băneasa, vi s-ar aduce aminte că trăiți în Europa?). Dar imediat urmau aceste pancarte și afișe, care o explicau pe prima. Pentru că, din punctul de vedere al primarului amator de tir, Africa are un mare cusur: e populată de africani. Rhodesia nu face nici ea excepție de la această regulă: acolo africanii sînt de aproape douăzeci de ori mai numeroși decît europenii. Ei bine, dl. Avery îi invita pe aceștia din urmă să-i impuște pe cei dinții, după toate regulile artei. De aceea, țintele nu mai erau obișnuitele cercuri abstracte, ci niște foarte concrete imagini de negri, pe ale căror trupuri se notaseră, cu anatomică exactitate diverse indicații: inimă, ficat, plămîni etc., etc.

«Patronii care au în slujba lor africani trebuie să învețe cum să-i țină la respect», a declarat presei primarul amator de tir. Dar interesantul său proiect n-a putut fi dus la îndeplinire: după patru zile de la darea lui în folosință, poligonul a căzut victimă unui incendiu, ai căror autori au rămas nedescoperiți.

De, dacă n-au învățat și africanii cum să-i respecte pe patronii lor albi!

N. AURELIU

HOMO MILITARIS.

La începutul acestei veri, una din cele mai remarcate figuri de pe Coasta de Azur era Harry Coleman. Oriunde apărea — la Nisa sau la Juan-les-Pins, la Cannes sau la Saint-Tropez — tînărul și chipeșul american stîrnea admirația femeilor și invidia bărbaților. Frumos ca Tony Curtiss, voinic ca Burt Lancaster, brunet ca Richard Burton, cu ochi albaștri ca ai lui Kirk Douglas, distins ca Yul Brinner, el era o veritabilă sinteză a calităților hollywoodiene.

Spre deosebire, însă, de cei cu care l-am comparat, Coleman nu era actor. Posesor al unui yacht, locatar al celor mai elegante apartamente din cele mai elegante hoteluri, client credincios al celor mai luxoase baruri de noapte, Coleman era un simplu maior în aviația americană. Venise — arăta el — pentru o odihnă bine meritată pe malul Mediteranei, după ce combătuse aprig, vreme de un an și ceva, pe cerul Vietnamului. Faptele lui eroice, pe care le relatează cu modestie, înfiorau de admirație pe oaspeții săi de pe yacht, recrutați din crema societății de pe Coasta de Azur. Un reporter care se nimerise într-un rînd printre ei, a publicat chiar un entuziast articol, într-o gazetă locală. «Splendid exemplar de *homo militaris*, Coleman este un demn reprezentant al luptei pentru civilizație pe care o duc Statele Unite în Vietnam»: așa se

încheia clocotitorul omagiu tipărit al ziaristului.

Dar toate au un sfîrșit, pînă și concediul unui *homo militaris*. Vacanța lui Coleman s-a încheiat într-un mod oarecum neobișnuit prin arestarea lui de către poliția franceză. Coasta de Azur s-a făcut verde de stupefacție, aflînd că fascinantul personaj:

- nu e maior de aviație, ci de intendanță;
- nu a fost niciodată pe frontul din Vietnam, ocupîndu-se tot timpul cu aprovizionarea popotelor din Saigon;

- nu are la activul lui nici o faptă eroică, în schimb la pasiv i se înscrie o mică fraudă cu niște bocanci în valoare de 84 000 de dolari;

- nu a venit pe țărmul Mediteranei pentru a se bronză, ci pentru a face trafic de opiu.

Într-adevăr, în bagajele maiorului au fost descoperite 24 kg de opiu brut, care valorează, pe piața paradisurilor artificiale, peste două milioane de dolari. Din celelalte patru kilograme, pe care apucase să le vindă, achiziționase yachtul și își plătea apartamentele la hotel și mesele la bar.

Prin urmare, viteazul *homo militaris* s-a dovedit un vulgar escroc și traficant de stupefiante. Vorba gazetarului care-l admira: «lupta pentru civilizație» dusă de S.U.A. în Vietnam are exponenții pe care-i merită.

N. GALĂȚEANU

FĂRĂ CUVINTE

URZICO DRAGĂ,

Om mai cu inițiativă decît tovarășul Geogea Gh., responsabilul restaurantului «Cina» n-am întîlnit. Știi ce-a făcut? A îngădui fără ezitare unui grup compact de amici să organizeze o agapă în localul restaurantului dar cu mîncare de acasă, respectiv trei miei și 52 de cotelete. Restaurantul a pus la dispoziție sala, mesele, ospătarii, vesela și tacimurile. În ce privește beneficiul pe care în mod normal trebuiau să-l aducă aceste mese, se poate spune doar că el s-a tradus prin faptul că «agapiștii» beneficiază de un bun amic în persoana responsabilului de la «Cina». În schimb, nu știm dacă se poate spune că și «Cina» beneficiază de un bun responsabil. Pentru că domnia-sa a fost angajat acolo ca să aducă beneficii, nu amici!

Mihai Tudose, Loco

DRAGĂ URZICO,

În Sibiu, după părerea mea sînt două clădiri care rețin în mod deosebit atenția vizitatorilor orașului. Una este cea care adăpostește Muzeul Bruckental, iar a doua cea din strada Porumbeilor nr. 1. Casa aceasta are un istoric care se cere și el consemnat. Aici s-a mutat nu de mult, cu forme legale, familia Oancea. Și pentru că, din motive pe deplin justificate, nu s-a îngăduit lui Avram Ioan să se mute el în casa cu pricina, omului nostru, deși persoană în toată firea, i-a venit o idee care ține totuși de... balamuc! S-a urcat pe casă cu un tîrnăcop sub braț și odată ajuns sus s-a pus pe treabă pînă ce a dat jos tot acoperișul. N-a scăpat nici o țigla și nici un cui! Acum casa arată ca un... lighean, iar locatarii, cînd plouă, stau în camerele lor cu umbrelele deschise.

În orice caz, cu acest prilej s-a dovedit că dom' Avram nu-i chibzuit! Dacă se apuca să

dărime zidurile era mai simplu. Cădea acoperișul singur! Așa că, cu alt prilej...

Maria Opriș, Sibiu

URZICO,

C.A.P. «Unirea» din comuna Nucet, raionul Tîrgoviște, are un autocamion al căruia volan e pe mina șoferului Oprea Gh. Oprea Gh. este un om deosebit de practic. Are de transportat niscaiva produse, gata, imediat, face hațagul și se dă acasă la el, de unde o pornește din nou drum tocmai a doua zi. Are de adus ceva la raion, iarăși face popas la domiciliu și uita să ia cu el o mîncare. Așa nu-i cursă care să nu se «lase» cu opriri. Oprea Gh. are un autocamionul ceasuri prelungite în fața porții casei sale. Și în acest răstimp tovarășii de la C.A.P. îl așteaptă scrutînd zările pe drum cum străjerii.

Oricum însă, se pare că lui Oprea s-a dat să merse încă din plin... A știut el ce a știut că

POMPILIU DUMITRESCU

— Ascultă-mă pe mine! Nu fi trist!
Nu trebuie s-o iei în serios!!!

FRED GHENĂDESCU

— Tii, ce noroc am avut!

BEȚIA VITEZEI

Sărbătorim cu acest prilej încheierea lucrărilor de modernizare a unei jumătăți din șoseaua Tisița-Panciu-Soveja din regiunea Galați. În lungime totală de 60 de kilometri, lucrările pe această șosea au ajuns la kilometrul 30, ceea ce înseamnă că jumătate s-a făcut. Aplaudăm acest eveniment și felicităm pe cei care au purces la modernizarea acestor șosele care duc spre puncte turistice. Ținem să mai adăugăm că inițiatorii au purces la șoseaua de mai sus în anul 1962, adică atunci au hotărît ei să porceadă la lucrările respective și, dat fiind faptul că ne aflăm în 1967, se cheamă că pentru 30 de kilometri de șosea au fost necesari cinci anișori. S-ar părea că tovarășii au purces cam mult, și dacă presupunem că cei 30 de kilometri care au rămas vor fi gata nu în cinci ani, ci în doi jumătate, ies vreo șapte ani jumătate pentru 60 de kilometri de șosea. Acum n-o să-i comparăm pe tovarășii cu creatorul care în șase zile a făcut lumea și pămîntul, să presupunem că ar fi aici unele exagerări. Dar cînd îmi lucrezi cinci ani la 30 de kilometri de șosea mai că-ți vine a crede că și-a băgat dracu coada.

Vine cam 6 kilometri de șosea pe an. Ținînd seama de viteza aceasta de avansare a șoselei, înseamnă că multă vreme de aici înainte, spre punctele turistice respective, tot pe scurtătură o luăm.

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei»

44 601

POSTA

REDACTIEI

apucat să învețe meseria de șofer. Că
cu năravul lui cum ar fi scos-o la capăt
ă era mecanic de locomotivă...

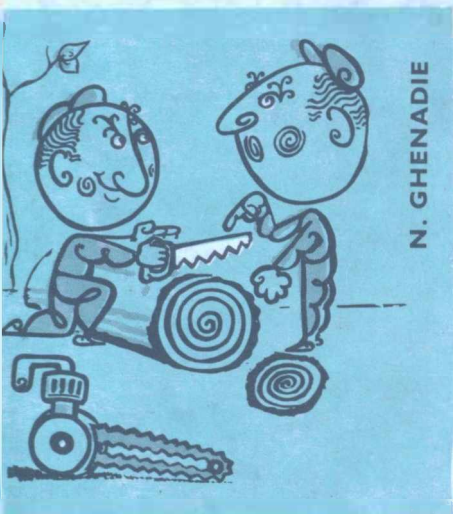
A. Alexe,
com. Nucet, raionul Tîrgoviște

URZICUȚO,

În Călărași există un Combinat de celuloză
hîrtie. Nou-nouț! Într-o zi însă s-a întîm-
t o mare dandana: din cauza unor operații
de spălare necorespunzătoare, o mașină care
se ocupa să producă hîrtie tip A a furnizat
un sortiment cu un mare procent de impu-
rități. Idem o mașină care avea de fabricat
hîrtie tip B. Total general: 24 tone de hîrtie
tip A + B a fost declarată fără drept de apel
hîrtie simplă de ambalaj. Ca să vezi ce poate
să întîmple din pricina unor mici negli-
gențe în materie de spălare industrială! S-a
deceput, așa deodată, o adevărată piramidă de
hîrtie de ambalaj.
Ce faceți acum cu ea, o... serviți aici sau
o punem la pachet?

Dinică Mitescu, Călărași

Ilustrația realizată de DAN MANOLESCU

N. GHENADIE

De ce lucrezi cu fierăstrăul de mină?
Am muncă nenormată...

Imagini

Cu ochii și cu gîndul cît cuprinzi,
— numai oglinzi!...
Și cît e universul de mare
încapă oglindit în fiecare,
căci, fiecărui ciob, legile firii
i-au fixat sarcina ogîndirii;
iar de-o imagine a lumii deformată
apa oglinzii e vinovată.
— Dragi animale sociale,
frați echilibriști pe sîrme morale,
fabricanți de unelte și uneltiri
— atenție la ogîndiri!

(Cu ochii și cu gîndul cît cuprinzi,
— și noi sîntem cioburi de oglinzi.)

GH. HULUBEI

GRIGORE VARZOÛ — PITEȘTI

«Căsnicia moartă» e moartă de-a binelea.
Iată o strofă dintre cele care au înmormin-
tat-o:

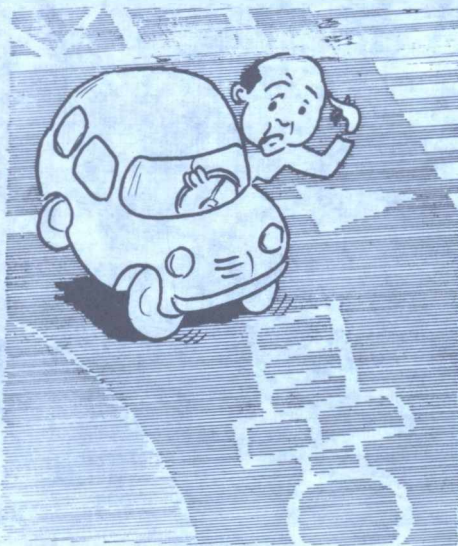
*Avea încă caș la gură
Cînd a dorit să se însoare
A găsit o zînă bună
De-aceeași vîrstă și culoare.*

DAN ALEXANDRU — GALAȚI

După cum vedeți, se... vede.

MARCAJELE!

DAN ALEXANDRU

— ...uite, domnule, ce lapsus am!

T. STĂNCIULESCU — LOCO, PETRE

M. BĂRBULESCU — CRAIOVA

E ceva și nu e... Să vedem ce mai urmează.

TUDOR LAZĂR — LOCO

După ce ne trimiteți cîteva caricaturi, ne
întrebați în scrisoare: «Ce am de făcut?»...
Caricaturi mai bune.

PETRE MIHAI — SIBIU

Ne place optimismul cu care priviți lucruri-
rile: «dacă talentul meu este contestabil,
îmi rămîn totuși veleitățile și perseverența»...
Așteptăm deci, să... perseverați.

PAULA BARGAN — URZICENI, MIHAI
POP — TUȘNAD, I. CRISTESCU —
BRĂILA

«Sfîntul» e în... aer.

GH. BRAȘOVEANU — URLAȚI, FLO-
RIN BALIAN — DRĂGĂNEȘTI-VLAȘ-
CA, RADOSAVIEVICI VICTOR — O-
RĂVIȚA.

Desene școlărești. Mai au mult pînă la...
maturitate.

TEODOR STOIAN — MIERCUREA
CIUC

Referitor la caricaturile pe care ni le-ați
trimis ne spuneți că v-ar bucura să obțină
calificativul «suficient». Și l-ați obținut. Dar
să știți că nu este suficient...

EUGEN PETCU — IAȘI

Cele două poezii «Instantaneu» și «Ale
noastre» n-au haz, n-au ritm, n-au rime co-
recte. În concluzie: n-au șanse.

GH. RĂDULESCU — COM. BAIA DE
ARAMĂ, R-NUL TR. SEVERIN

Nu vă putem descifra manuscrisele. Cel
puțin din acest punct de vedere dați-vă oste-
neala să scrieți bine.

LUCIAN NEACȘU — SUCEAVA

Linia desenului merge. Din păcate ideile o
trag înapoi.

S. MĂRGINEANU — PIATRA NEAMȚ

În poezia «Ieu» ne comunicați:

*Cîte fete sînt pe lume
Toate mă iubesc pe mine
Că sînt deștept și poiet
Și scriu versuri în pachet.*

Nu vă poate opri nimeni să scrieți versuri
«în pachet». Dar măcar nu le expediați.

FLORIN CUCU — BUZĂU

«Rămîne de văzut» — rămîne de... publicat.

DEM. COSTIN — PITEȘTI

Mai trimiteți. Dacă se poate și... adresa.

GH. LUPU — ȚICLENI, R-NUL GILORT

Nu avem spațiu pentru publicarea unor
dueluri epigramatice între colaboratori. Cău-
tați-vă, deci, alți cai de bătaie.

STOICA NICOLAE — COM. SÎNTANA,
R-NUL CRIȘ

Vă mulțumim pentru informația prin care
ne atrageți atenția asupra faptului că anecdo-
ta publicată de noi sub semnătura cores-
pondentului Buzoianu Aurel din Ploiești este
luată din manualul de limba rusă pentru
clasa a VIII-a.

Anunțăm pe această cale și pe ceilalți cola-
boratori care trimit anecdote să specifice, în
cazul în care nu le aparțin, locul de unde au
fost culese. În caz contrar acestea pot fi cre-
zute originale, ca apoi să fie acuzați de plagiat
(ca mai sus). De asemenea rugăm pe cititorii
noștri care observă asemenea abateri să ne
informeze. Că nu le putem ști nici noi, pe
toate.

SUCIU MIRELA — LOCO

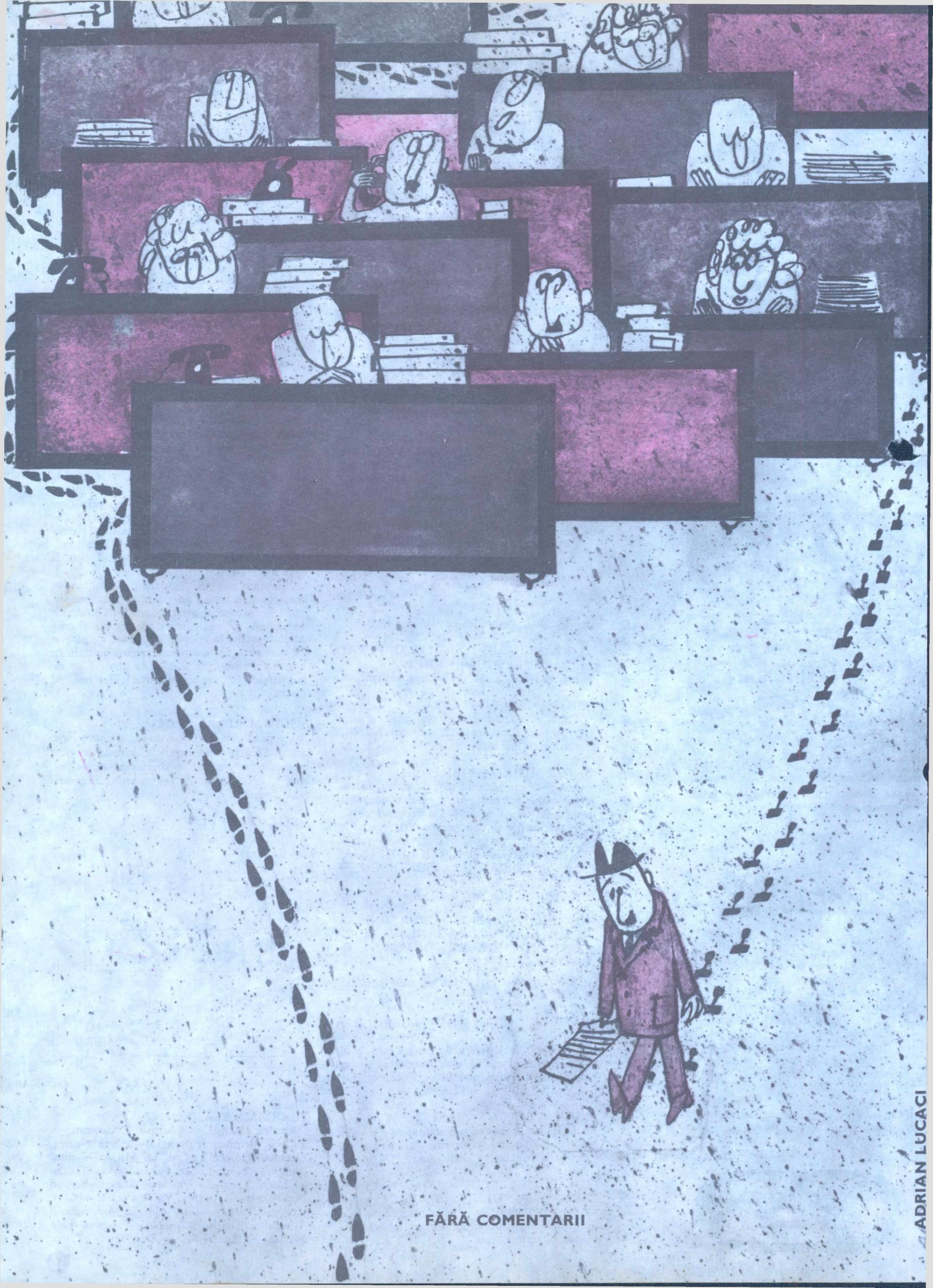
Vă publicăm mai jos un foarte amuzant
desen. Pentru că vă exprimați atît de curajos
intențiile, treceți într-o dimineață pe la re-
dacție, aducînd cu dv. și martorii necesari
(alte desene).

SUCIU MIRELA

DEOCAMDATĂ, NU!

Bealcu Iolanda — Giurgiu, I. Coșcanu —
Brașov, Brînduș Irimescu — Piatra Neamț,
Octavian Chizer — Iași, D. Mitric — com.
Tulgheș, raionul Gheorghieni, Ana Calciu
— Loco, Corneliu Vasile — Loco, Șerban
Popovici — Constanța, Vasile Gligan — Cluj,
Aurora Pordea — satul Almașu Mic, raionul
Marghita, Denisa Lungoci — Loco, Dan
Năstase — Loco, Miron Dumitru — Loco.

FĂRĂ COMENTARII

ADRIAN LUCACI